

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

ONRAAD OP DE BANK

N° 2691

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

ONRAAD OP DE BANK

HOOFDSTUK I.

ROSENTHAL EN PENNOCK

In de onmiddellijke nabijheid van de Beurs in Londen staat een groot aantal kantoren van bankiers, makelaars in effecten, beursagenten en andere personen, die op de een of andere wijze iets met deze instelling te maken hebben.

De Londense beurs ligt aan een brede straat, Cornhill geheten.

In lang vervlogen eeuwen werden op

deze «Korenheuvel» de voorraden graan op de markt gebracht door de boeren, die rondom de grote stad woonden, die destijds nauwelijks het twintigste deel van het huidige, onmetelijke Londen omvatte.

De Londense Beurs is een prachtig gebouw, met een prachtig Corintisch portiel. Het werd omstreeks een eeuw

geleden gebouwd en door koningin Victoria in het jaar 1844 geopend.

Tegenover de Beurs staat het reusachtige gebouw van de Bank van Engeland, waarvan zij gescheiden is door de Threadneedle Street, een betrekkelijk smalle straat, die ook tot de oudste van Londen behoort.

Het gebouw van de Engelse Bank is van veel oudere datum, want het werd gebouwd tussen de jaren 1732 en 1829.

Op deze beide hoofdgebouwen nu, die als het ware het financiële hart van Londen, waarschijnlijk van heel Engeland en misschien wel van heel Europa vormen, staan als kulkens om de hen, de talrijke kleinere banken gegroepeerd.

In Lombard, op ongeveer tien minuten gaans van Cornhill, vindt men een groot kantoorgebouw, waarvan de verschillende verdiepingen aan een zeshalftal maatschappijen zijn verhuurd.

De twee benedenste worden ingenomen door de bank van de heren Rosenthal en Pennock.

Het kan zijn, dat deze combinatie in de oren van een oprechte chauvinist een verdachte klank heeft, maar dat hoeft toch echt niet het geval te zijn, want weliswaar was de overgrootvader van de heer Joachim Rosenthal als volbloed Frankforter in het jaar 1677 naar Londen gekomen, maar hij had zich al gauw laten neutraliseren, en van dat tijdstip af hadden zijn afstammelingen zich als echte Britten beschouwd.

Hoe dan ook, de huidige compagnon van Pennock bleek van zijn voorvaderen een zeldzaam talent voor allerlei geldelijke transacties te hebben overgeërfd, en daar Pennock een man was met een verbazende hoeveelheid mensenkennis en een ongelooflijke energie, moest hun samenwerking wel succes opleveren.

Op een dag, enige jaren na de capitulatie van Duitsland en Japan, hadden de beide heren hun tenten opgeslagen in het kantoorgebouw in de Lombard Street, en al snel scheen de fortuin hen toe te lachen.

Hun bank, de « Midland Credit Bank » mocht zich al gauw verheugen in een uitgebreide cliënteel en steeds groter

werd het aantal Britten, die op deze bank trokken, of er hun geld belegden, meestal op lange termijn, want het duurde niet lang of de solvabiliteit van de « Midland Credit » stond onaantastbaar vast.

Zodra men door de brede deur binstapte, die om negen uur in de ochtend openging, ontmoette men een deftige portier, die met de handen op de rug heen en weer liep in de voorhall, die door een draaideur was gescheiden van de eigenlijke bureauruimte, waar ook de loketten waren.

In de ruimte, omgeven door de rij loketten, kon men de bureaus zien, waaraan de bankmensen werkten en tevens de zware en zeer sterke brandkast, waaruit de hoofdkassier telkens de benodigde bedragen nam, om die tegen afgifte van een bon aan de hulpkassier voor te tellen.

Het was omstreeks half elf in de ochtend, toen een grote, blauwgelakte auto stopte voor de bank van de heren Rosenthal en Pennock.

Achter het stuur zat een reusachtige chauffeur in een elegante, maar beslist niet opvallende, grijze livrei.

Het portier van de grote auto werd van binnen af geopend, nog voor de kleine « chasseur » toe had kunnen lopen, die op post had gestaan bij de hoofdingang.

Twee heren stapten uit de auto.

De een was omstreeks veertig jaar oud, tenminste te oordelen naar zijn haar, dat aan de slapen enigszins begon te grijzen.

De jongeman, die bij hem was, verschildde minstens tien jaar met hem, misschien wel vijftien.

De oudste van de beide heren wisselde een paar woorden met de chauffeur, na het portier te hebben dichtgeklapt, waarna zij beiden de paar treden van het brede terras opliepen, dat voor het bankgebouw aangelegd was.

De deftige portier scheen hen wel te kennen, want hij tikte beleefd aan zijn pet.

In plaats dat de beide heren echter doorliepen naar de grote hall, wendde de oudste van hen zich tot de portier

en vroeg:

— Wij kunnen zeker een van de beide direktoren wel een ogenblik spreken?

De portier trok eerst een bedenkelijk gezicht, maar toen scheen hem te binnen te schieten, dat Lord William Aberdeen een van de beste klanten van zijn patroon was, en dat ook zijn sekretaris, Charles Brand, in wiens gezelschap hij ook nu was, een niet onaardig bedrag op zijn bankrekening had staan.

— Ik geloof, dat mijnheer Rosenthal naar de beurs is, mylord, zei hij gewichtig. Maar mijnheer Pennock is in zijn privé-kantoor, dat weet ik zeker. Wilt u misschien even plaats nemen, dan zal ik telefoneren.

Lord Aberdeen en zijn sekretaris namen plaats op een van de brede eikenhouten banken, terwijl de portier zijn kleine loge binnenging en de hoorn van de haak nam.

Hij sprak even en vroeg toen, zich tot Lord Aberdeen wendend:

— Mijnheer Pennock vraagt of u hem persoonlijk wilt spreken, of dat u het met zijn sekretaris kunt afdoen?

— Het liefst zou ik met mijnheer Pennock persoonlijk spreken, antwoordde de rijke bezoeker. Wij zullen mijnheer Pennock echter niet langer dan hoogstens tien minuten ophouden.

De portier zei nog even iets in de telefoon, om daarna de hoorn neer te leggen en weer te voorschijn te komen.

— Mijnheer Pennock zal u graag ontvangen, mylord, zei hij met een buiging.

Hij wenkte de piccolo met zijn lichtbruine uniform vol glanzende knopen en zei toen de jongen aan was komen lopen:

— Wijs die beide heren eens de weg naar het privé-kantoor van mijnheer Pennock.

— Dat is beslist niet nodig, zei Lord Aberdeen glimlachend. Wij weten de weg. En u hebt ons bezoek aangekondigd. Wij zullen boven wel iemand vinden, die ons aandiënt.

— Zoals u wilt, mylord.

Lord Aberdeen was al opgestaan en verliet nu, gevolgd door zijn sekretaris de hall door een brede zijdeur, waar-

achter onmiddellijk de trap naar de eerste verdieping begon, die licht kreeg door een heel hoog raam, dat op de straat uitkeek.

De trap liep uit op een breed portaal, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Lord Aberdeen aarzelde echter geen ogenblik, maar liep op een van deze deuren toe, klopte eens en stapte dadelijk daarop binnen, nog altijd door zijn sekretaris gevolgd.

De beide heren stonden in een vrij groot kantoorlokaal, waarin een twintigtal heren en dames druk zaten te werken.

Dadelijk sprong er een jongen op, die hem tegemoet ging en vroeg wat zij wensten.

— Ik wens mijnheer Pennock te spreken, vriendje, zei Lord Aberdeen. Hij verwacht mij.

— Die deur, mijnheer! zei de jongen kortaf.

De beide heren liepen de zaal in zijn volle lengte door, gingen een tweede deur door en waren nu in een andere kamer, veel kleiner en van wat meer gemakken voorzien dan het kantoorlokaal.

Er stond een prachtig schrijfbureau, men zag er een sofa, een paar clubfauteuils en een sierlijk bewerkt rooktafeltje.

Dit was de kamer van de sekretaris van de direktie, en ook hier zaten de typistes, waarover hij de beschikking had.

Dit vertrek grensde onmiddellijk aan het privé-kantoor van mijnheer Pennock.

Eén van de meisjes was dadelijk bij het binnenkomen van de beide heren opgestaan van achter haar schrijfmachine en weer moest Lord Aberdeen zeggen waarvoor hij kwam.

Het meisje wees zwijgend op een tweede deur en ging weer aan het werk.

De sekretaris, een man met een volkomen gladde schedel, waarop geen enkel haartje scheen te willen groeien, had zelfs niet opgekeken.

Lord Aberdeen klopte aan.

— Binnen! riep een zware stem aan de andere kant van de deur, en schijn-

baar een beetje ongeduldig.

Lord Aberdeen opende de deur en stapte met zijn sekretaris een ingericht vertrek binnen, dat maar heel in de verte herinnerde aan de sombere kamers, waarin in vroegere jaren de heren bankdirekteuren zich dachten te moeten opsluiten.

Het vertrek kreeg licht door drie ramen.

Het behang was lichtgevlamd en tot manshoogte waren de muren beschooten met prachtige gepolitoerde mahoniehouten panelen.

Op de parketvloer lag een reusachtig Perzisch tapijt.

Het meubilair, het grote bureau en de boekenkasten waren van notenhout.

Bij de monumentale haard stonden een paar zware clubfauteuils.

Een kleine brandkast, half in de muur gemetseld, voltooide de inrichting en het leek wel, alsof deze kast hier helemaal niet thuis hoorde, doch daar maar bij toeval was terecht gekomen.

De heer Pennock zat achter zijn bureau. Hij was bezig een brief te dikteren aan een meisje, dat op een paar passen afstand van hem aan een kleine tafel zat en van wie de beide binnenkomende heren op dit ogenblik nog niets anders konden zien, dan het glanzende blauwzwarte haar, hele lange, donkere wimpers en een stukje van een fijn gevormde neus, want zij zat half van hen afgewend.

HOOFDSTUK II.

DE TYPISTE VAN DE BANKDIREKTEUR

Nog steeds dikterend, maakte Pennock, terwijl hij bij zijn stoel in de richting van zijn bezoekers boog, een uitnodigend gebaar naar een paar stoelen.

Lord Aberdeen en zijn sekretaris gingen zitten en de stoelen stonden zo, dat zij nu het gezicht van de stenotypiste, die snel opnam, goed konden bekijken.

En zij zagen een bijzonder knappe vrouw, met een buitenlands voorkomen.

Het dikke zwarte, eenvoudig opge maakte haar, omlijstte een gezicht van het zuiverste ovaal.

De mond was mooi, de kleine neus was licht gebogen, de wenkbrauwen zouden een schilder in verrukking hebben gebracht.

Zij was geheel in haar werk verdiept, en toen Pennock even stopte om na te denken, sloeg de typiste een ogenblik haar ogen op.

Het waren grote, enigszins amandelvormige ogen, bijna zwart, en met een donkere gloed er in.

Het volgend ogenblik had zij ze weer neergeslagen.

Een paar minuten later klonk de wat scherpe stem van Pennock:

— Klaar, juffrouw! Onmiddellijk uitwerken. Dadelijk posten en mij de kopie brengen van de brief, zodra u hem getikt hebt.

Het meisje knikte zwijgend en verliet de kamer door dezelfde deur, waardoor de bezoekers waren binnengekomen en zonder hen ook maar een enkele blik te hebben verwaardigd.

Pennock was opgestaan en liep nu zijn bezoekers haastig tegemoet.

Er lag ontzag in zijn stem, toen hij zei:

— Ik hoop, dat u het mij niet kwalijk zult nemen, mylord, als ik u een ogenblik heb laten wachten. De zaak was

erg belangrijk en duldde geen uitstel.

— Geen verontschuldigen, mijn waarde Pennock, zei Lord Aberdeen hoe onaangenaam het is bij dergelijke werkzaamheden te worden gestoord, of ze middenin te moeten afbreken. Ik heb u al laten zeggen, dat wij u niet lang zouden ophouden.

— Neem plaats, en vertel mij waarmee ik u van dienst kan zijn, antwoordde de bankier.

De drie heren gingen zitten en daarna begon Lord Aberdeen:

— Beste Pennock, wij kennen elkaar al enige jaren, en sedert de oprichting van uw bank ben ik uw klant geweest, en naar ik meen een vrij goede klant. Ik heb dadelijk vertrouwen gesteld in de soliditeit van uw onderneming en ik heb tot mijn genoegen gezien, dat u niet behoort tot die bankiers, die iemand het vel over de oren halen, of zich inlaten met gewaagde speculaties, waardoor ook 't kapitaal van hun cliënten gevaar zou kunnen lopen.

Pennock boog even, als iemand die zo'n compliment graag accepteert, waarna zijn bezoeker verder ging:

— Juist omdat uw voorzichtigheid en uw beleid boven iedere twijfel verheven zijn, wend ik mij tot u. Ik weet, dat u uitgebreide connecties hebt in Rusland, in zoverre men ze op dit ogenblik nog uitgebreid kan noemen.

Pennock haalde mistroostig de schouders op en zei:

— Het stelt helaas niet veel voor, mylord; ik meen onze geldelijke transacties met de Sovjet Unie. Wat mij betreft, kunnen die heren mij gestolen worden. Zij mogen het dan nog zo goed met de arme mensheid voor hebben, van geldzaken hebben zij niet veel notie, en als werkelijk gebeurde, wat dikwijls hun wens blijkt te zijn, namelijk dat de geld- en wisselhandel van de ene dag op de andere werd afgeschaft, dan zou er nog geen etmaal later een chaos heersen, zo ontzettend, dat hiertegen onmogelijk de zegeningen zouden kunnen opwegen, die de heren te Moskou ons beloven. De handel zou volkomen worden geblokkeerd, er zouden geen levensmiddelen meer worden aange-

voerd, noch steenkolen, noch ijzer, noch goud, niets. Want niemand zou zijn kostbare produkten willen verzenden.

— Dan zou degene, die ze nodig heeft, ze misschien zelf nemen, antwoordde Lord Aberdeen glimlachend.

— Dat is zelfs heel waarschijnlijk. En daardoor juist zou er een vreselijke situatie ontstaan; de een zou de ander bestelen, en wij zouden getuigen zijn van een chaos, zoals men zich eenvoudig niet kan indenken. U mag wel zeggen, dat ik voor mijn eigen zaak pleit, maar ik stel het eerlijk en oprecht zo, dat de zaken, zoals ze nu geregeld zijn, nog het best marcheren, al wil ik niet ontkennen, dat er aan de wereldruilhandel nog verre veel van volmaakt is. Ik ontken echter pertinent, dat men die plotseling, zonder enige overgang zou kunnen opheffen. Maar wij dwalen af, u sprak over Rusland, nietwaar?

— Zo is het. Ik heb de mogelijkheid aandeel te nemen in een tamelijk uitgebreide onderneming daarginds. Het betreft een spoorwegaanleg. Namen mag ik echter nog niet noemen. U bent zelf zakenman en u zult begrijpen, dat geheimhouding verplicht is. Het enige doel van mijn komst is, van u, die in Rusland nog vrij vele handelsconnecties hebt, en van de toestand daarginds uitstekend op de hoogte kan zijn, te horen of zo'n onderneming al of niet gewaagd is.

Pennock antwoordde niet dadelijk, krabde zich toen met scheefgetrokken mond een paar keer achter het oor, en antwoordde toen:

— Het is niet zo gemakkelijk, mylord, op zo'n vraag te antwoorden, als men geen bijzonderheden kent en die kunt u mij niet verschaffen, als ik het goed begrijp. Trouwens ik ben bang dat men u wel wat al te veel heeft gezegd over de waarde van mijn connecties met het tegenwoordige Rusland. Het is mij en waarschijnlijk ook u bekend, dat er al voor de eerste wereldoorlog in Rusland een spionagesysteem bestond, waarvan wij, westerlingen, ons nauwelijks een voorstelling kunnen maken. U kent de instelling wel, die dergelijke zaken verzorgt?

— De geheime Russische politie? Wie zou daar niet van gehoord hebben! riep Lord Aberdeen uit.

— Zij beheerste, als het ware, het gehele openbare leven in Rusland, tijdens het Tsaristische regime al. Men zou normaal gesproken veronderstellen, dat deze instelling tegelijkertijd met dat regime zou zijn verdwenen. U weet het uiteraard zelf ook, dat het tegenovergestelde het geval was. Een nog veel meer gehaat bureau kwam ervoor in de plaats. Welnu, ik kan u verzekeren, dat de voormalige « Ochrana », met al haar kelners, koetsiers, hotelportiers en kruiers vermomde, geheime agenten slechts kinderspel was, vergeleken bij de spionagedienst, die de huidige regeerders hebben ingesteld. Daar weet Sonja staaltjes van te vertellen, waarbij u de haren te berge zouden rijden.

— Pardon, welke Sonja bedoelt u? vroeg Lord Aberdeen glimlachend.

— Dat is mijn Russische steno-typiste. Zij was net hier toen u binnenkwam. Een heel pienter meisje, dat verscheidene talen vloeiend spreekt, en die ik juist voor mijn zaken met Rusland goed kan gebruiken; Sonja Paviac heet zij.

— Dan is zij zeker nog niet lang bij u in dienst, want ik kan mij niet herinneren, dat ik haar gezien heb, toen ik u drie maanden geleden kwam opzoeken.

— Zij kwam ongeveer een halve maand daarna, mylord. Ik heb nog geen ogenblik spijt gehad, dat ik haar in dienst heb genomen. Maar om op ons onderwerp terug te komen. Ik ben bang dat de informaties, die ik uit Rusland ontvang, maar heel onvolledig de werkelijke toestand weergeven. Men is nooit zeker, dat men ongeopende brieven ontvangt, en men kan er wel zeker van zijn, dat de meeste brieven, die in Rusland binnenkomen, zorgvuldig door de censuur worden onderzocht, om na te gaan, of zij soms geestelijke contra-bande bevatten. Niemand is daarginds zijn leven zeker, wanneer van hem be-wezen kan worden, dat hij vijandig staat tegenover de communistische begin-selen. Wat onze financiële betrekkingen

met Rusland betreft, zou ik er niet graag mijn hand voor in 't vuur durven steken, dat de heren in Moskou, inderdaad, zoals zij steeds beloofd hebben, al hun geldelijke verplichtingen jegens het buitenland zullen nakomen. Of het in die omstandigheden raadzaam zou zijn, geld te steken in een spoorweg-maatschappij, die haar eerste meters rail nog moet leggen? Ik zou die vraag niet graag onvoorwaardelijk bevestigend beantwoorden. U moet mij goed verstaan. Ik zou er natuurlijk veel liever wel bevestigend op antwoorden. Rusland is het land van de onbegrensde mogelijkheden, veel meer nog dan Amerika, waarvoor men het eerst die zegswijze heeft gebruikt, en wie weet wat er later nog gebeuren kan. Maar op het ogenblik meen ik u bepaald af te moeten raden, geld te steken in zo'n gewaagde onderneming. Het spijt mij, dat ik u geen ander antwoord heb kunnen geven.

— Verontschuldigd u vooral niet, beste Pennock, antwoordde Lord Aberdeen, die was opgestaan en zijn hoed had gegrepen. Ik ben overtuigd, dat u mij prima hebt geraden en ik dank u daarvoor. Kom, mijnheer Brand, wij zullen mijnheer Pennock niet langer ophouden. Wat wij hier nog te doen hebben, daarvoor hebben wij alleen de kassier nodig.

De beide heren namen afscheid, nadat zij door de bankier zelf naar de verbinding-sdeur waren vergezeld.

Toen zij het sekretariaat binnenkwamen, zagen zij Sonja Paviac voor haar schrijfmachine zitten, druk bezig met het uitwerken van het stenogram, dat zij net had opgenomen.

Zij keek maar even op, toen de beide heren passeerden, maar was het volgende ogenblik weer in haar werk verdiept.

Lord Aberdeen en zijn sekretaris liepen het kantoorlokaal weer door, daalden de brede trap af, bereikten de hall, maakten een paar zaken in orde met de kassier, en liepen vervolgens weer naar buiten.

De chauffeur stapte direkt uit en opende, met de pet in de hand, het por-

tier van de auto.

— Waarheen, mylord? vroeg hij eerbiedig.

— Naar huis, James! antwoordde Lord Aberdeen.

De beide heren stapten in, het portier klapte dicht en de chauffeur ging achter het stuur zitten, waarna de auto zich in beweging zette.

HOOFDSTUK III.

EEN ONTMOETING

Het was ongeveer half tien in de avond.

Raffles en Brand hadden voor die nacht het plan gemaakt, goed vermomd, een bezoek te brengen aan een van de havenwijken, zoals zij dikwijls deden.

Het huis, dat Raffles onder de naam van Lord Aberdeen bewoonde in de Cromwell Street, leende zich uitstekend voor dergelijke nachtelijke uitstapjes, want de tuin, die er achter lag, was door een muur gescheiden van een stille zijstraat waar nooit een levende ziel kwam, en in deze muur was een kleine tuindeur, dicht naast de garage, waarboven de woning van James Henderson, de trouwe chauffeur van Zijn Lordschap lag.

Niets was dus gemakkelijker, dan het huis langs deze kant te verlaten, zonder dat iemand het zag.

De beide mannen hadden zich goed vermomd en konden doorgaan voor een paar burgermannetjes.

Wat hun uiterlijk betreft, niemand zou in hen Lord Aberdeen en zijn sekretaris herkend hebben.

Zodra Raffles de kleine tuindeur achter zich gesloten had, richtten de beide vrienden hun schreden naar de Regent-Street.

Zij liepen deze straat uit, tot zij de Pall-Mall bereikten.

Vijf minuten verder sprongen zij in Cockspur op een voorbij rijdende tram, die hen tot ver in de zuid-oostelijke wijken van de stad zou brengen.

Na een rit van ongeveer drie kwartier waren de beide vrienden niet ver van de New Kent Road, in de wijk Wington.

Hier stapten zij uit en namen nu een bus, die hen nog heel wat verder bracht, langs de net genoemde straat.

Het was bijna elf uur in de avond, toen de beide vrienden voor de tweede keer uitstapten op de hoek van de Grange Road.

Zij waren nu in het hartje van het industriële Londen.

Op ongeveer drie kwartier gaans stroomde de Theems in noordelijke richting.

Het was hier nog erg druk, en talrijke bioscopen loodsen juist hun duizenden bezoekers weer op straat.

Ongeveer vijftig meter van de plaats waar Raffles en Brand van de bus waren gesprongen, schitterden de lichten van een niet lang geleden gebouwde music-hall.

Eigenlijk was het niet veel anders dan een verkapte dancing, met een band van zes man, waar de vertering niet al te duur was, en waar men een publiek aantrof, dat voor een groot gedeelte bestond uit winkelmisjes, kantoor-misjes en hun standgenoten.

Raffles en Brand slenterden de brede Grange Road in en stonden een ogenblik besluiteloos stil voor deze gelegenheid met al zijn lichtjes.

Plotseling trok Raffles zijn metgezel aan de mouw en zei zachtjes:

— Kijk daar eens! Nee, daar bij de

lantaarn!

— Die vrouw, die daar juist met een heer uit een taxi stapt?

— Juist, herken je haar niet?

— Ja inderdaad, dat is Sonja Pavlac!

— Ja, de steno-typiste van onze vriend Pennock.

— Wat komt zij hier uitvoeren?

— Zich amuseren, denk ik, antwoordde Raffles kalm.

— Maar daar ziet zij toch helemaal niet naar uit!

— Waarom niet?

— Waarom niet? Wel om alles! Omdat zij knap is, omdat zij een echte dame is. Zij hoort hier niet thuis.

— Ik merk tot mijn verwondering, dat je zo geestdriftig bent, dat je onzin uitkraamt, Charles, antwoordde Raffles schouderophalend. Dat zij knap is ontken ik niet, en dat zij zich als een dame gedraagt, evenmin. Dit alles neemt echter niet weg, dat zij haar brood verdient als typiste, en daarom zou ik het echt niet verwonderlijk vinden, als zij in deze volksbuurt woonde.

— Nu, ik geloof er niets van, zei Brand. Stel je voor, dat zij iedere dag een rit van vijf kwartier naar haar kantoor en weer terug zou maken.

— Wat zou dat? vroeg Raffles verwonderd. Er zijn heel wat kantoor-mensen, die in de City hun brood verdienen en iedere dag van twee tot drie uur tussen de wielen moeten zitten om van en naar hun kantoor te gaan.

Brand antwoordde niet direkt maar keek onafgebroken naar de knappe Russin, die op dit ogenblik met haar begeleider de dancing binnenging.

Toen hij weer sprak, had zijn stem een enigszins schorre klank.

— Zij woont niet hier, zij woont in Newmanstreet.

Raffles wendde met een ruk zijn hoofd naar Brand en liet een zacht gefluit horen.

— Dat weet je nogal precies, zei hij spottend. Hoe komt dat zo?

— Ik heb het toevallig... gehoord.

— Je interesseerde je dus al vroeger voor die jongedame?

— Zeker!

— Je kende haar dus al voor wij van-

ochtend Pennock bezochten?

— Ik heb eens een paar woorden met haar gewisseld, toen ik bij Pennock een paar keer achter elkaar, als je sekretaris, een paar zaken heb gedaan.

— Wel, wel, dat is... begon Raffles hoofdschuddend.

Hij nam Brand scherp op, haalde de schouders op, wendde zich af, en mompelde iets in zich zelf, dat Brand onmogelijk kon verstaan.

Het volgende ogenblik scheen hij het hele voorval vergeten te zijn.

Hij wendde zich opgewekt tot de jongeman, en zei:

— Ik heb wel zin om die dancing van binnen te bekijken.

— Zoals je wilt, zei Brand.

De beide mannen staken de straat over en gingen het schitterend verlichte gebouw binnen.

Na de brede hall te zijn doorgelopen, bereikten zij de danszaal, die heel groot was, en waar de bezoekers, die niet meer konden of wilden dansen, gelegenheid vonden uit te rusten en een glas wijn te drinken, aan een van de tafeltjes, die in een brede rij rondom de dansvloer stonden.

Op een soort podium zat een klein bandje, dat om halfen in de nacht zou worden afgelost door een ander strikje, wat ook wel nodig was, want tegen dat tijdstip zouden de arme musici onafgebroken van zeven uur af hebben gespeeld.

Terwijl zij naar een tafeltje zochten, kregen de beide mannen Sonja Pavlac opnieuw in het oog.

Zij had met haar begeleider plaats genomen aan een tafeltje, niet ver van de ingang, en trok behaaglijk aan een sigaret, terwijl zij half achterover leunde in haar stoel.

Een ogenblik rustten haar blikken op de beide mannen, die net voorbij gingen, maar het was duidelijk te zien, dat zij hen niet herkende.

Even verder stond Raffles stil en vroeg zacht:

— Ken je die heer, die bij haar is?

— Ik heb hem nooit gezien?

— Dan schiet je geheugen te kort. Ik herinner mij zijn gezicht heel goed. Ik

weet zelfs zijn naam.

— Wie is hij dan? vroeg Brand haastig.

— Eric Stern, de onderdirekteur van de Engelse Bank.

Brand keek de genoemde man eens scherp aan, en zei toen, terwijl hij een beetje van kleur verschoot:

— Je hebt gelijk, hij is het. Maar hoe komt zij in gezelschap van die man?

— Wel, hij zal haar gewoon hebben uitgenodigd, antwoordde Raffles lakoniek. De Engelse Bank is niet ver verwijderd van de Midland Credit, en zij zullen elkaar wel eens zijn tegen gekomen.

— Maar die Stern is heel rijk, antwoordde Brand.

— Wel, dat bewijst, dat onze Sonja Paviac een heel practisch meisje is, met een goede financiële kijk.

— Edward, zeg dat niet! Ik houd... Brand beet zich op de lippen en wendde zich af.

Raffles nam hem een ogenblik met gefronste wenkbrauwen op, waarna er een ironische, spottende glans in zijn ogen verscheen.

— Het klinkt bijna als een sprookje, maar ik zou haast zeggen, dat de zwarte ogen van die Russische schone het hart van mijn vriend Charles in vuur en vlam hebben gezet. Nu, als het een simpele, platonische amourette kan blijven, dan heb ik er vrede mee. Die dame schijnt in ieder geval niet op de eerste plaats gesteld te zijn op uiterlijk schoon, want Stern mag een rijk en ook erg kundig man zijn, een Adonis is hij nu bepaald niet. Jonger dan vijftig jaar is hij in geen geval, en zijn geestigheid heb ik nooit in het bijzonder horen roemen.

Na nog enige tijd te hebben moeten zoeken, waren de twee vrienden zo gelukkig een tafeltje te kunnen bemachtigen, waar juist twee bezoekers waren opgestaan, op maar een paar meter afstand van dat, waaraan Sonja Paviac en Eric Stern zaten.

Raffles bestelde bij de kelner een halve fles wijn, en verzonk toen schijnbaar in het bekijken van de dansende paren.

In werkelijkheid echter was zijn blik onophoudend op het ongelijke paar gericht.

— Ik zou wel eens willen weten, wat haar beweegt, om met Stern juist deze afgelegen gelegenheid op te zoeken, terwijl er in de City zoveel zijn, meer geschikt voor een man als Stern, die op een paar duizend pond meer of minder niet hoeft te kijken. Wat drommel, zij is hier bijna twee uren bussen van haar woning verwijderd.

Terwijl hij hier nog over nadacht, zag hij, dat de jonge Russin, gebruikmakend van het ogenblik, waarop haar begeleider met de kelner sprak, bliksemsnel 'n teken gaf aan een man met een donker gezicht, die aan de overkant van de dansvloer stond, en onafgebroken naar haar keek.

Het volgend ogenblik stond de vrouw op en zei iets tegen haar metgezel.

Vervolgens wendde zij zich naar de brede deur, die op de hall uitkwam.

Maar Raffles was al razendsnel opgestaan.

— Blijf hier wachten! zei hij fluisterend tegen Brand. Ik kom direkt terug.

En voor de jongeman iets had kunnen vragen, was Raffles vlug naar de deur gelopen, die hij lang voor Sonja bereikte.

Hij stond nu in de hall, keek onderzoekend om zich heen en ontdekte op een paar passen afstand een deur, die door een portière kon worden afgesloten.

Snel als de gedachte verborg Raffles zich achter het gordijn en trok het vlug bijna helemaal dicht, maar toch niet zo ver, of hij kon de hele hall overzien.

Hij hoefde niet lang te wachten, voor Sonja Paviac in de hall kwam, en een ogenblik later verscheen de man, die zij gewenkt had.

Raffles had geluk.

Sonja had een paar passen in de richting van de deur gedaan, waar Raffles zich verstopt had, en hij kon een paar woorden opvangen van het korte gesprek dat het tweetal voerde.

Het volgende ogenblik waren zij weer verdwenen, de vrouw het eerst.

Raffles verliet op zijn beurt zijn schuilplaats en ging weer naar Brand, die verbaasd en ook enigszins ongerust op hem wachtte.

— Waar ben je geweest? vroeg de jongeman, zodra Raffles weer was gaan zitten.

— In de hall.

— Om wat te doen?

— Om eens na te gaan wat onze Sonja daar kwam uitvoeren. Heb je haar niet zien weggaan?

— Een ogenblikje maar, zij zit nu weer bij... die vent.

— Wel, wel, het wordt menens, bromde Raffles voor zich heen. Hij noemt de onderdirecteur van de Engelse Bank al « die vent ».

Hij keek Brand strak aan en ging verder:

— Weet je wat zij er kwam doen?

— Hoe kan ik dat nu weten? vroeg Brand, terwijl hij met voorgewende onverschilligheid de schouders ophaalde.

— Zij had er een heel kort gesprek met een Hongaar. Je kunt hem daar-ginds zien staan, aan de overkant van de dansvloer, die man met zijn lange zwarte haar, zijn slecht verzorgde baard en zijn gloeiende ogen.

— Hoe weet je, dat hij een Hongaar is?

— Heel eenvoudig, zij spraken Hongaars.

— En heb je kunnen horen wat zij zeiden?

— Voor een deel althans. Hij vroeg haar: « Wanneer kan het zijn? ». Daarop antwoordde zij: « Nog een week. Is van jullie kant alles in orde? ». Daarop antwoordde de man weer: « Alles goed, wij kunnen desnoods morgen aan de slag gaan; zorg dat je morgenavond om tien uur op de bekende plek bent, dan zullen wij verder afspreken. Je moet op de sekonde na weten, wanneer het zal zijn, want voor geen goud zouden wij zo'n helpster willen missen. »

Enige ogenblikken zwegen de beide vrienden.

Brand speelde zenuwachtig met zijn lege wijnglas, en Raffles keek hem van onder zijn gefronste wenkbrauwen met een half spottend, half medelijdend lachje aan.

Toen schoof hij wat dichtter bij Brand en ging op gedempte toon verder:

— Ik geloof niet, dat ik mij vergis, als ik zeg, dat je je sterk interesseert in die vrouw, Charles. Hoe het ook zij, ik wilde graag, dat je de korte kennis-making met haar voortzette.

— Waarom? vroeg Brand toonloos.

— Omdat ik wel iets anders over die Sonja Paviac zou willen weten, antwoordde Raffles, terwijl hij Brand met zijn staalgrijze ogen als het ware doorboorde.

HOOFDSTUK IV.

ALS HET HART SPREEKT...

Het was ongeveer tien uur in de ochtend van de volgende dag.

Raffles was alleen in zijn werkkamer.

Van half negen af had hij bijna niets anders gedaan, dan in verschillende richtingen getelefoneerd.

Het voorval, waarvan hij de avond tevoren in de dancing getuige was geweest, had een diepere indruk op hem gemaakt, dan hijzelf wilde toegeven, en hij had al verschillende bureaus opgebeld om nadere inlichtingen in te winnen betreffende Sonja Paviac.

Pennock zelf had hem verteld, dat zijn Russische typiste zich aan hem had voorgesteld voorzien van voortreffelijke getuigschriften.

Het is overbodig te zeggen dat Raffles er zich wel voor gewacht had te zeggen op welke gronden hij argwaan had.

Raffles had juist weer de hoorn neergelegd, toen de deur openging en Brand binnenkwam.

De jongeman was bleker dan gewoonlijk, en zijn blauwe ogen hadden een onrustige uitdrukking.

Raffles wendde zich half op zijn stoel om en keek Brand aan, alsof hij een geest zag.

Toen begon hij, zonder van houding te veranderen:

— Je weigert het dus te doen?

Brand deed een paar stappen achteruit, keek Raffles verschrikt aan en stamelde:

— Het is dus waar, dat je in de harten

van de mensen kunt lezen... Edward, ik smeeek je...

Maar Raffles viel hem scherp in de rede met een bevelend:

— Ga daar zitten en laten wij eens praten.

Brand liet zich in een stoel neervallen en hield de ogen strak op het tapijt gevestigd.

Raffles keek hem een ogenblik hoofdschuddend aan, met dezelfde spottende, koude blik in zijn ogen en begon toen:

— Het is dus méér geweest dan een oppervlakkige kennismaking?

— Nee, Edward, dat was het niet! Ik zweer het je. Ik heb haar in het geheel maar drie keer gesproken.

— Wist zij al die tijd, wie je was?

— Ik had beslist geen reden om dat te verzwijgen. Ik kwam uiteindelijk als jouw sekretaris zaken doen!

— Kort en goed, je bent verliefd op die vrouw?

In plaats van te antwoorden, bedekte Brand zijn ogen met de hand en zuchtte diep.

— Ik kan mij deze zaak moeilijk voorstellen. Om je de waarheid te zeggen ben ik niet voldoende op de hoogte van dergelijke gevoelens. Ik kan echter niet nalaten, je er opmerkzaam op te maken, dat het voor mij een lastig geval wordt, wanneer mijn helper behept is met verliefdheid.

— Spot er niet mee, alsjeblieft, Edward zei Brand steunend.

— Je vergist je, beste kerel, als je

denkt, dat ik spot, antwoordde Raffles koel. Het is mij een raadsel, hoe een man met gezonde hersens zo plotseling en schijnbaar zo ongeneeslijk onder de invloed kan komen van twee grote, zwarte ogen.

— Ik heb er tegen gevochten, het is sterker dan ik, Edward. Zij was geen sekonde uit mijn gedachten. Het verbaast mij zelfs, dat je dat niet eerder aan mij gemerkt hebt.

— Mijn gedachten waren bij mijn zaken, antwoordde Raffles kortaf. Om kort te gaan, je weigert om te doen, wat ik je vraag? Om die vrouw te volgen?

— Ik kan het niet doen, Edward. Ik kan niet! riep Brand wanhopig. Ik zou haar moeten bespioneren, haar van wie ik houd?

— Een strovuur, Charles. Niets anders dan een strovuur, riep Raffles minachtend uit. Besef je dan niet, dat die vrouw niet is waarvoor zij zich uitgeeft? Is het je dan niet duidelijk, dat die vrouw een gevaarlijke misdadigster moet zijn?

— Dat geloof ik niet! riep Brand, terwijl hij opsprong. Je hebt absoluut geen bewijzen voor wat je zegt, Edward. Je beschuldigt haar zonder een schijn van recht.

— Echt? En het gesprek in de hall van de dancing?

— Wat had dat te betekenen? De verklaring kan wel heel onschuldig zijn.

— Dat zullen wij vanavond zien, antwoordde Raffles kortaf. Ik zal dus tot mijn spijt genoodzaakt zijn, deze zaak alleen op te knappen.

Met deze woorden ging Raffles weer achter zijn bureau zitten en verzonk in gedachten.

Van de aanwezigheid van Brand scheen hij helemaal niets meer te merken.

De jongeman was opgestaan, deed nu besluiteloos een paar stappen naar Raffles toe, bedacht zich en holde plotseling het vertrek uit.

Ten prooi aan de meest tegenstrijdige gevoelens, rende hij naar zijn eigen kamer en liet zich daar op de divan neervallen, terwijl hij zijn gezicht in de kussens begroef...

Maar Raffles werkte door, als een uurwerk, koud en door niets te ontroeren.

Hij had zich in het hoofd gezet, dat die knappe Russin een hele gevaarlijke vrouw was, en nu hij dit nader wilde onderzoeken, zou hij zich zeker niet laten weerhouden door «sentimentele» overwegingen.

Hij zou het mes diep in de wond zetten, nam hij zich voor en Brand van zijn noodlottige verliefdheid bevrijden.

Ongeveer een uur nadat het gesprek had plaats gevonden, dat Brand zo sterk had aangegrepen, ging Raffles naar de bank van de heren Rosenthal en Pennock, en werd direkt bij deze laatste toegelaten, nadat hij zijn kaartje had afgegeven en verklaard had, dat hij voor een belangrijke zaak kwam.

Toen hij bij Pennock binnenstapte, kwam deze hem met uitgestoken hand tegemoet, onderwijl glimlachend opmerkend:

— U herhaalt uw bezoek eerder, mylord, dan ik had durven hopen. Kan ik u met een of ander van dienst zijn? Gaat het over de spoorwegexploitatie in Rusland?

— Dat niet, beste Pennock, al kom ik wel in verband met iets, dat met Rusland te maken heeft. Maar voor ik verder ga, kan men ons hiernaast horen spreken?

— Is de zaak zo belangrijk, mylord? vroeg Pennock verwonderd, terwijl zijn wenkbrauwen de hoogte ingingen.

— Uiterst belangrijk.

— Nu, dan zullen wij ons liever in mijn privé-kantoor terugtrekken, daar zijn wij volkomen veilig tegen luisteraars.

Onder het spreken had hij een deur geopend en liet Raffles nu binnen in een kleine kamer, waar alleen een rooktafel en enige gemakkelijke fauteuils stonden.

Hij liet de tussendeur openstaan en ging nu verder:

— Nu kunt u gerust vrijuit spreken, mylord, men zal ons in de kamer van mijn sekretaris onmogelijk kunnen horen. Ik moet u zeggen, dat u mij nieuwsgierig gemaakt hebt.

— Dan spijt het mij u te moeten zeggen, dat ik betwijfel, of ik haar wel in alle opzichten zal kunnen bevredigen. Raffles trok zijn stoel zo dicht mogelijk bij die van Pennock en vroeg toen zachtjes:

— Heb ik goed onthouden dat u uw steno-typiste, Sonja Paviac bijna drie maanden in dienst hebt?

— Ja. Dat is juist.

— Bent u over haar werk tevreden?

— Volkomen.

— Heeft zij nooit verzuimd?

— Een paar keer, wegens ziekte. Zij haalde echter de achterstand gemakkelijk weer in. Het is een doortastend en ijverig meisje.

— Waar is zij het laatst geweest?

— Bij een firma in Leeds.

— Hoe lang was zij daar?

— Ruim zeven jaar.

Een trek van teleurstelling en ook van verbazing vloog over het gezicht van Raffles.

Hij beet zich op de lippen, dacht een ogenblik na en begon toen weer:

— Had zij goede getuigschriften?

— Voortreffelijke.

— U hebt natuurlijk naar haar andere papieren gevraagd?

— Ik heb haar paspoort gezien en haar Engelse arbeidskaart.

— Hebt u die getuigschriften soms bij de hand?

— Ik heb ze haar natuurlijk weer terug gegeven.

— Herinnert u zich de naam van de firma in Leeds?

— Jazeker. Preston en Co, machine- en gereedschap-fabrikanten. Maar waarom vraagt u mij dat allemaal? U hebt toch niets op het meisje uitstaande?

— Ik vrees integendeel, dat ik heel wat op haar zal moeten aanmerken, beste Pennock. Zouden wij die firma niet telefonisch kunnen bereiken?

— Jazeker, niets is gemakkelijker.

— Maar zonder dat men het hier in de bank merkt? antwoordde Raffles.

— Ook dat kan heel goed. Kijk daar maar, de telefoon. Ik kan zelfs intercommunaal opbellen, zonder dat iemand er iets van merkt.

— Wilt u dan de firma in Leeds even bellen en haar vragen hoe Sonja Paviac er uitzag. Ik zou het graag in details weten.

— Als u er op staat, mylord, dan zal ik het doen, maar ik kan mij echt niet voorstellen, waar dit alles op moet uitlopen, zei Pennock verwonderd.

Hij liep naar de telefoon, zocht even in de gids, draaide een nummer en had even later contact met het nummer in Leeds.

Terwijl hij sprak, zag Raffles, dat zijn gezicht een verbaasde en enigszins verschrikte uitdrukking kreeg.

Eindelijk legde hij de hoorn weer neer, kwam langzaam op Raffles toe en zei zacht:

— Daar begrijp ik niets van, mylord. Preston vertelt mij zelf, dat hij inderdaad een steno-typiste zeven jaar in dienst heeft gehad, die Sonja Paviac heette. Maar die was klein van stuk, rossig en zo lelijk als de nacht.

— Ik begrijp het daarentegen heel goed, beste Pennock, zei Raffles met 'n flauwe glimlach. Uw secretaresse heeft met de echte Sonja gewoon van papieren geruild, getuigschriften inclusief... of die papieren zijn van de oorspronkelijke eigenares gestolen.

HOOFDSTUK V.

OP ONDERZOEK UIT

Pennock keek Raffles geruime tijd zwijgend aan, terwijl hij zenuwachtig met zijn zilveren sigaretten-pijpje speelde en zei toen met een verschrikte klank in zijn stem:

— Dat is mij absoluut een raadsel, mylord. Waarom deed zij dat?

— Natuurlijk om direkt bij u te kunnen worden aangenomen.

— Maar ik zeg u dat zij erg goed werkt. Zij doet haar werk prima.

— Dat neem ik direkt aan, beste Pennock. Maar zeg mij eens op de man af, zoudt u haar hebben genomen, als zij zonder papieren en zonder getuigsschriften bij u was gekomen?

— Als u de waarheid wilt weten, mylord, ik geloof niet, dat ik dat gedaan zou hebben. Van een secretaresse wordt heel wat gevergd en men neemt daarvoor niet de eerste de beste.

— Dat wist ik wel, antwoordde Raffles glimlachend. Die vrouw heeft het zekere voor het onzekere willen nemen, en zich bijtijds voorzien van papieren, die de deuren van deze bank voor haar zouden openen.

— Maar wat kan zij dan van plan zijn? riep Pennock verschrikt uit. Een bankroof?

— Misschien is het nog wel iets ernstigers, mijnheer Pennock, antwoordde Raffles zacht. Ik weet nog niets zeker, maar ik heb zware verdenkingen. Zeg mij eens, is het u bekend, hoe Sonja Paviac haar avonden doorbrengt?

— Ik geloof dat zij mij eens verteld

heeft, dat zij hier en daar boeken bijhoudt en les geeft in de Russische taal.

— Zo? Dan is waarschijnlijk de onderdirecteur van de Engelse Bank, Eric Stern, een van haar leerlingen, en dan geeft zij hem les in een dancing, twee uren hier vandaan, onder het genot van een glas champagne.

— Wat zegt u daar? Hebt u haar in het gezelschap van Stern gezien in zo'n gelegenheid?

— Niet ik, één van mijn intiemste vrienden, antwoordde Raffles kalm. Ik frequenteer dergelijke inrichtingen niet. Mijn vriend zag haar bij diezelfde gelegenheid ook in gezelschap van een Hongaar met een tamelijk gemeen uiterlijk, met wie zij, haastig een paar woorden sprak, die hij tot zijn spijt niet kon verstaan, tenminste niet helemaal, maar waarbij de woorden «bank» en «op tijd klaar zijn» herhaaldelijk gebruikt werden.

Pennock was doodsbleek opgesprongen.

Een vreselijke gedachte was hem door het hoofd geschoten.

Zou het mogelijk zijn, dat er een aanslag beraamd werd tegen zijn eigen bank, misschien wel tegen de Beurs of de Bank van Engeland?

Hij deed driftig een paar stappen heen en weer door het kleine vertrek, stond toen voor Raffles stil en zei hees:

— Wij moeten onmiddellijk de politie waarschuwen, mylord. Sonja Paviac, of hoe zij dan ook heten mag, moet da-

delijk achter slot en grendel.

— Als u een raad van mij wilt aannemen, beste Pennock, dan zou ik u in overweging willen geven niets overhaast te doen, antwoordde Raffles bedaard.

— Maar moet ik dan werkeloos toezien, mylord, dat men een aanslag voorbereidt op mijn bank?

— Natuurlijk niet. Trouwens, ik geloof niet dat het in de eerste plaats op uw bank gemunt is. Ik zou u willen voorstellen, dat dametje van nabij te laten nagaan, echter niet door de officiële politie, die in dergelijke zaken meestal niet met voldoende takt en voorzichtigheid weet op te treden, maar door een partikuliere, of liever gezegd door een amateur-detektive.

— Maar hoe vind ik er een, mylord, die in staat is dit moeilijke karwei te klaren? riep Pennock enigszins ongeduldig uit.

— U hoeft maar weinig moeite te doen, de man is al gevonden: Hij zit voor u.

— U, mylord? riep Pennock verwonderd uit.

Toen gaf hij zichzelf een harde klap voor het voorhoofd en ging verder:

— Dat is waar ook. Hoe kon ik zodom zijn het te vergeten; Scotland Yard heeft meermalen met het grootste succes van uw hulp gebruik gemaakt, en men noemt u daarginds op het Enbankement nooit anders dan « Sherlock Holmes de tweede », maar dan een verbeterde uitgave. U wilt dus persoonlijk deze zaak onderzoeken?

— Dat wilde ik u juist voorstellen. Ik veronderstel dat onze Sonja vanavond een samenkomst heeft met haar medeplichtigen, en daarover wil ik zekerheid hebben. Spannen zij inderdaad zoals wij beiden vrezden samen, dan moeten wij niet alleen haar, maar ook haar medeplichtigen kunnen grijpen, anders is het net alsof wij maar één kop afsloegen van een draak die er honderd heeft. U hebt natuurlijk haar adres?

— Ik zal het u direkt geven, mylord, en ik ben u uiterst dankbaar voor uw tussenkomst. Ik kan er zeker op rekenen, dat u mij zo gauw mogelijk op de

hoogte stelt van de uitslag van uw nasporingen?

— Ik zal morgen direkt iemand met bericht sturen.

De beide heren waren opgestaan, en verlieten nu de kleine kamer.

In zijn werkkamer, nam Pennock een klein register uit een la van zijn bureau, zocht er even in en schreef toen het adres van Sonja Paviac op een stukje papier over, dat hij aan Raffles gaf.

Deze wierp er even 'n blik op, vouwde het op en stak het bij zich.

Hij gaf de bankier de hand en zei op zacht gefluisterde toon:

— Tot morgen dus, en ik hoef u zeker niet op het hart te drukken, dat u door geen woord mag verraden, dat u Sonja Paviac verdenkt. Een enkel woord, zou misschien voldoende zijn, om die knappe duivelin achterdochtig te maken en daardoor zouden wij wel eens niet achter hun plannen kunnen komen, wat toch beslist noodzakelijk is om ze te kunnen verijdelen en de hele bende te vangen.

— Ik beloof u, dat ik mijzelf zal beheersen, mylord. Zij zal niets aan mij merken, antwoordde Pennock fluisterend.

Nog een handdruk en de beide heren namen afscheid van elkaar.

Raffles ging door het voorvertrek en het kantoorlokaal, daalde de trap af, en bereikte zo de hall.

Toen hij in het voorbijgaan toevallig even door de grote glazen deuren keek, die toegang gaven tot de loketzaal, was het alsof hij een schok kreeg; op ongeveer tien meter afstand stond de man met het donkere gezicht, die hij de vorige avond in de dancing had gezien, voor een van de loketten te wachten, waarboven het woord « Cheques » in koperen letters was aangebracht.

De man keek langzaam om zich heen, als iemand, die zich de plek, waar hij zich bevindt, goed in het geheugen wil prenten. Onophoudelijk gingen zijn donkere ogen onder de ruige wenkbrauwen door de grote zaal.

Raffles wilde al weglopen toen hem iets te binnen schoot.

Hij opende de brede glazen deur,

stapte de loketzaal binnen, hield zich zo veel mogelijk op de achtergrond en wist het zo te plooiën, dat hij net naast de man met het donkere uiterlijk kwam te staan, toen deze het geld op zijn cheque in ontvangst nam.

De Hongaar droeg een lange das, waarvan een slip uit zijn jas hing.

Raffles had een nagelschaartje uit zijn zak gehaald en knipte met een vlugge beweging een stukje van deze das af, dat hij snel in zijn zak liet glijden.

— Dat kan wel eens van pas komen, mompelde hij binnensmonds, terwijl hij rustig wegliep.

Voor het grote bankgebouw wachtte de blauwe wagen.

Raffles wilde al instappen, toen hij weer een nieuwe inval kreeg.

— Wat let mij, om die Hongaar eens te volgen en te zien waar hij blijft? mompelde hij voor zich heen.

Hij stuurde Henderson met de auto naar huis en bleef nu geduldig wachten tot de Hongaar uit het bankgebouw zou komen.

In gepeins verzonken, zat hij op een van de banken in de hall.

— Wat zou de reden zijn, dat die vrouw de vriendschap heeft gezocht van Stern? vroeg hij zich af. Nog altijd hoop ik, dat het hier om een gewone bankroof gaat, maar ik vrees iets erger.

Op dit ogenblik gingen de brede glazen deuren open en de Hongaar kwam naar buiten, zonder op Raffles te letten.

Deze stond onmiddellijk op en volgde de man met het donkere gezicht op enige afstand.

Het duurde niet lang, of de Hongaar nam een bus, die hij een half uur later weer verliet, om daarna een andere lijn te nemen en nogmaals een half uur later deze te verlaten op een plek, nauwelijks een kwartier lopen van de dancing, waar hij de avond tevoren het korte gesprek had gehad met Sonja Paviac.

Het werd nu wel wat lastig voor Raffles om onopgemerkt te blijven, want zijn dure kleren, door een van de eerste kleermakers gemaakt, moesten

opvallen in deze volksbuurt.

Toch slaagde hij er in, de Hongaar ongezien te volgen tot aan een van de grote huurkazernes in de Willow-Walk.

Direkt maakte Raffles rechtsomkeer, want hij zag heel goed in, dat het geen nut had in deze kleren het huis in te gaan en onderzoek te doen naar de Hongaar, die net naar binnen was gegaan.

Het was al tamelijk laat en ver over het lunchuur, toen Raffles eindelijk weer zijn huis in de Cromwellstreet binnenstapte. Hij vond Brand in de bibliotheek.

De jongeman zat met het hoofd tussen de handen over een groot boek gebogen.

Toen hij opkeek zag Raffles dat zijn gezicht bleek was en dat zijn ogen een dofte glans hadden.

Een groot medelijden greep hem aan bij het zien van de verwoestingen, die een felle hartstocht had aangericht in het gemoed van zijn eertijds zo vrolijke, opgewekte vriend.

Raffles liep langzaam naar de jongeman toe, die hem toonloos goedenmiddag had gewenst, legde hem de hand op de schouder, keek hem een ogenblik doordringend aan, en ging toen tegenover hem zitten.

— Luister eens, Charles, begon hij op een toon van warme vriendschap, dit kan niet langer zo. Al zou ik je pijn moeten doen, die liefde moet verwijnen, voordat zij al te grote verwoestingen heeft aangericht. Die vrouw is een bedriegster.

Brand streek een paar keer met zijn hand over zijn blonde haren, keek Raffles afwezig aan en zei:

— Dat geloof ik niet.

Raffles stond langzaam op en zijn wenkbrauwen waren gefronst, zijn ogen hadden weer dezelfde staalglans gekregen, toen hij op harde toon zei:

— Dat geloof je niet? je ziet mij voor een leugenaar aan? Ik zeg je, dat die vrouw zich voor een ander heeft uitgegeven, dat zij niet Sonja Paviac heet, dat zij zich heeft meester gemaakt van de papieren van een andere vrouw, om zich bij Pennock op te dringen.

Met een ruk was Brand overeind en

begon:

— Luister, Edward! Van het eerste ogenblik af, dat ik haar zag, was ik gek op haar. Ik kan jou dat moeilijk uitleggen, die zelfs een knappe vrouw niet hoger schat dan een fraaie rashond en nauwelijks zo hoog als een renpaard. Ik had haar nauwelijks gezien of ik werd op haar verliefd. Jij noemt het hartstocht en dat is het misschien ook wel. Maar ik vraag je: kun je mij bewijzen, dat je goed gezien hebt, is die vrouw werkelijk de duivel in mensengedaante, waarvoor jij haar aanziet, dan overwin ik dit en ik zweer je, dat ik zelfs haar naam nooit meer noemen zal.

Terwijl hij dit zei, liepen de tranen langs zijn wangen, zonder zelfs een poging te doen ze terug te dringen.

Raffles, die zijn trouwe vriend nog nooit in zo'n toestand had gezien, legde zijn arm om zijn hals en zei met een stem, die beefde van ontroering:

— Later zal je aan dit korte tijdperk

in je leven terugdenken met een bittere vreugde, Charles. De bitterheid zal zijn om de vernietiging van je ideaal, de vreugde echter zal zijn, omdat ik je bijtijds heb losgescheurd van deze verleidelijke Russin, die wel heel gauw niets anders zal blijken te zijn dan een sluwe toneelspeelster, zonder hart en bloed-dorstiger dan Nero was, dan Agrippina, dan Messalina zelfs!

Geruime tijd bleven de beide vrienden stil zitten.

Toen greep Brand de hand van Raffles, drukte ze, alsof hij haar wilde verbrijzelen en liep toen weg om weer aan de tafel te gaan zitten, trok zijn boek naar zich toe en zei zacht:

— Laat mij nu maar aan mijn lot over en spreek niet meer over haar. Vertel het mij pas, als... je vermoedens bewaarheid zijn. Ik kan het nu nog niet verdragen.

HOOFDSTUK VI.

DE SAMENZWERING

Om zeven uur 's avonds al, na vroeg te hebben gedineerd, was Raffles vergezeld van Henderson, de reusachtige chauffeur, voor het huis waar de zogenaamde Sonja Paviac op kamers woonde.

Hij had zich goed vermomd, en ook Henderson was zo goed mogelijk onherkenbaar gemaakt, ofschoon het een ondankbare taak was, zijn geweldige schouders en zijn brede borst te verbergen.

De beide mannen waren elkaar schijnbaar op straat tegengekomen en stonden nu met elkaar te praten, op enige afstand van het huis, dat zij goed in het oog hielden.

Vijftig passen verder was een grote garage en daar hadden de beide mannen de wagen gestald, die hen hier had gebracht.

Het was een hele snelle wagen, waarvan zij konden verwachten, dat hij elke andere wagen gemakkelijk zou kunnen bijhouden en, als het moest, inhalen.

Daar het wachten hen wat lang begon te vallen, besloot Raffles een klein café op te zoeken, schuin tegenover de huurkazerne, waar Sonja woonde, maar nauwelijks waren de beide mannen daar binnen of Raffles trok Henderson haastig weer met zich mee naar buiten en fluisterde hem toe:

— Daar komt zij net aan. Vlug!

Inderdaad, Sonja Paviac stond voor de deur van het huis en rookte kalm

een sigaret, terwijl zij blijkbaar uitkeek naar een taxi.

— Zij zoekt een taxi! merkte Raffles fluisterend op. Wij hebben juist een wagen bij ons, die veel op een taxi lijkt, ofschoon de motor wel tienmaal sterker is. Ga die wagen gauw halen en rijd langzaam langs haar heen; misschien neemt zij je wel. Dat bespaart ons dan de moeite misschien door heel Londen een andere wagen te moeten volgen.

— En u, mylord?

— Ik rijd natuurlijk mee in de koffer.

De beide mannen staken snel de straat over en Henderson ging de auto uit de garage halen, terwijl Raffles de Russin in de gaten hield uit vrees, dat zij misschien in die tijd een taxi zou vinden.

Maar Henderson was er vlug bij geweest. Hij had de kraag van zijn jas behoorlijk neergeslagen, zijn das in zijn zak gestoken, zijn pet wat terug geschoven, en kon nu wel doorgaan voor een van die snorders, die er een eigen auto op nahouden, waarmee zij hun kostje ophalen.

Nauwelijks had Sonja de langzaam rijdende auto in het oog gekregen, of zij wenkte de chauffeur.

Henderson remde en de wagen stond vlak voor de Russin stil.

Zij nam de chauffeur even op en vroeg toen:

— Kun je mij naar Wellington Row brengen, chauffeur?

Henderson deed of hij even aarzelde, daar hij maar al te goed wist, dat taxi-chauffeurs liever niet al te ver van hun eigen wijk komen, en lange afstanden alleen in 't vooruitzicht van een hoge fooi afleggen, waarop Sonja haastig verder ging:

— Ik zal je wel een goede fooi geven.

— Nu, dan zullen wij eens zien, hoe ver wij komen, dame, zei Henderson met een grijnslach. Stapt u dan maar in. Welk nummer?

— Rijd maar naar het begin van Wellington Row, daar stap ik uit.

— Zoals u wilt dame.

Sonja opende het portier en stapte in. Op hetzelfde ogenblik, dat de auto in beweging kwam, dook Raffles met een snelle sprong onder de kofferdéksel.

Het was een tamelijk vermoeiende reis, die rit van bijna een uur.

Maar eindelijk stopte de auto toch aan het begin van de Wellington Row.

Raffles was direkt op straat gesprongen en stond nu schijnbaar het menu te lezen, dat was opgehangen achter de spiegelruit van een volksrestaurant. In feite echter, hield hij in het spiegelend oppervlak de Russin in het oog.

Hij zag hoe zij met Henderson afrekende, die nogal tevreden scheen te zijn over de fooi, en daarop met snelle stappen de straat inging.

Een ogenblik stond Raffles besluite-loos.

Van een garage was niets te zien en hij kon toch de auto hier in deze buurt onmogelijk onbeheerd laten staan.

Maar al gauw was zijn besluit genomen.

Hij was met een paar stappen bij Henderson en zei hem fluisterend:

— Ik moet die vrouw volgen, James. Je weet wat het doel is. Ik vermoed, of liever ik weet bijna zeker, dat die vrouw lid is van een uiterst gevaarlijke internationale bende. Wacht dus op mij, tot dat ik terug kom.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar die schurken zullen u toch niet binnen laten komen.

— Dat lijkt mij ook ondenkbaar, antwoorde Raffles glimlachend. Natuur-

lijk zal ik hen daarvoor ook geen toestemming vragen. Het moet met list gaan, anders kunnen wij de onderneming wel dadelijk laten schieten.

Hij knikte Henderson nog eens toe, maar deze liep snel op hem toe en vroeg:

— Hoe lang kunt u hoogstens weg-blijven, mylord?

— Dat zal van de omstandigheden afhangen, James, maar ik denk toch zeker niet langer dan een uur. En laat mij nu gaan, anders verlies ik haar nog uit het oog.

Raffles knikte zijn trouwe metgezel nog eens toe en het volgende ogenblik was hij op zijn beurt Wellington Row ingelopen.

De Russin liep ongeveer vijftig passen voor hem uit.

Zij liep tamelijk snel, maar Raffles had toch geen moeite om haar bij te houden.

Op de hoek van de Barnet Grove stond zij even stil, keek snel om zich heen en sloeg toen de laatstgenoemde straat in.

De huizen waren hier heel oud en vervallen, en sommige dateerden zelfs uit het begin van de zestiende eeuw.

De verlichting liet hier vrij veel te wensen over en Raffles moest tamelijk dichtbij komen om het wild niet uit het oog te verliezen.

Eindelijk stond Sonja Paviac stil voor een hoog, smal huis, dat zover voorover helde, dat men ieder ogenblik verwachtte, het te zien instorten.

Weer keek zij even om zich heen en daarna verdween zij snel in een koetspoort.

Nog juist bijtijds had Raffles zich in een portiek verborgen, op het ogenblik dat de vrouw omkeek.

Hij ging nu op zijn beurt onder de koetspoort door en ging af op het geluid van de wegstervende voetstappen.

Achter in de gewelfde doorgang, die toegang gaf tot een binnenplaats, waarop ondanks het late uur, nog een aantal kinderen speelden, was een deur, die op een kler stond.

Raffles duwde haar wat verder open en luisterde.

Duidelijk hoorde hij de voetstappen van de vrouw op de krakende treden.

Raffles overtuigde zich, dat zijn revolver op de goede plaats zat, en daarna begon hij zonder aarzelen de smalle trap op te klimmen.

En het was merkwaardig, hoe de treden, die gekraakt hadden onder de lichte voetstappen der vrouw, nu praktisch geen geluid gaven.

In het oude, donkere huis schenen alle bezoekers al te slapen, want het was er heel stil en nu en dan hoorde Raffles enig teken van leven, het dichtslaan van een deur, kindergeschreeuw, een ruziënde vrouwenstem.

Maar wat hij ook steeds bleef horen, dat was het kraken van de oude trap-treden onder de voeten van Sonja Paviac...

Steeds hoger ging zij, en Raffles had al vier portalen geteld.

Maar plotseling hield het geluid op.

Juist toen hij niets meer hoorde, stond Raffles aan het begin van een smalle trap, een wenteltrap, die blijkbaar naar de zolder liep.

Hij luisterde aandachtig.

Boven werd op een deur geklopt, daarna was het even stil, toen sprak een vrouwenstem enige woorden in het Frans op gedempte toon.

Er piepte een deur, een diepe mannenstem zei iets op hese toon, ook in een vreemde taal, toen klonk het piepen van de deur opnieuw, gemengd met het geluid van voetstappen en tenslotte werd een blijkbaar roestige sleutel in een slot omgedraaid.

Maar in die tijd was Raffles onhoorbaar naar boven geslopen, en juist toen de deur achter Sonja Paviac gesloten was, keek hij boven de vloer van het portaal uit.

Aanvankelijk zag hij niets dan een rossige lichtstreep ongeveer twee meter van hem af. Het was natuurlijk het licht in de kamer, waar de Russin net naar binnen was gegaan, dat onder de deurreet doorscheen.

Voorzichtig ging Raffles weer staan, beklom de laatste treden en stond op het donkere portaal.

Raffles zag vier deuren naast elkaar,

maar slechts onder een daarvan scheen licht naar buiten.

Hij stak het portaal over, bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat van de deur, waardoor Sonja Paviac was binnengegaan.

Hij kon echter helemaal niets zien, blijkbaar had men een doek of iets anders voor het sleutelgat gehangen.

Teleurgesteld richtte Raffles zich nu weer op.

Maar plotseling scheen hem iets te binnen te schieten.

Hij ging naar de volgende deur, op zijn tenen lopend, en draaide aan de kruk.

Tot zijn blijdschap gaf de deur direkt mee.

Hij sloop een schaars gemeubileerd vertrek binnen, dat licht kreeg door een klein zijraam, waardoor op dit ogenblik de maan naar binnen scheen.

Dadelijk sloot Raffles de deur weer, echter niet met een sleutel, daar deze ontbrak, en stak daarna zijn elektrische zaklantaarn aan.

Hij liep naar de wand toe, die de kamer van het aangrenzende vertrek scheidde en betastte deze.

— Hout, zoals ik wel dacht, mompelde Raffles voor zich heen. Zoveel te beter, dat bespaart heel wat werk.

Hij ging op zijn knieën liggen, haalde een klein, eigenaardig gevormd instrument uit zijn zak, een boor van zijn eigen vinding, zette die tegen de zijwand, dicht bij een van de hoeken van het vertrek en ongeveer een voet van de vloer en begon aan de kleine zwengel te draaien, dat wel enigszins leek op een eierklutser.

Zonder het minste geluid te maken, terwijl de kleine houtsplinters in een fijne regen op de vloer vielen, drong het apparaat door de dunne wand en in een paar tellen had Raffles een zuiver rond gat geboord van ongeveer een duim doorsnee.

Hij trok de boor terug, ging languit op de vloer liggen en bracht zijn oog voor de opening.

Het bleek, dat hij een groot gedeelte van het aangrenzende vertrek kon overzien.

In het midden stond een wrakke tafel, waaraan een zestal mannen zaten, die naar het uiterlijk te oordelen, tot verschillende nationaliteiten moesten behoren.

Aan het smalle einde van de tafel zat Sonja Paviac.

Haar gezicht was bleek en haar ogen hadden een sombere gloed, terwijl zij keek naar een voorwerp, dat in het midden van de tafel stond.

Het was een kleine, langwerpige, wit-houten kistje, ongeveer twee decimeter lang, een decimeter hoog en acht centimeter breed.

Het deksel was opengeklapt, maar door zijn liggende houding kon Raffles onmogelijk zien, wat er in het kistje zat.

Wel herkende hij dadelijk een van de mannen, die aan de tafel zat; het was dezelfde, die hij 's avonds in de dancing in Grange Road gezien had en vervolgens nog eens in de loketzaal van de bank van Rosenthal en Pennock.

Op dit ogenblik begon Sonja te spreken. Haar stem had een enigszins schelle klank, toen zij in het Frans begon, dat alle aanwezigen schenen te verstaan:

— Dat is dus het stukje speelgoed waarmee wij de Engelse bank in de lucht kunnen laten vliegen. Iwan Iljits, compliment. Maar kun je mij nu ook verzekeren, dat de uitwerking inderdaad zo enorm zal zijn, als je ervan

verwacht?

De aangesprokene, het was net de man, die Raffles al kende, knikte een paar keer veelbetekenend en antwoordde toen:

— Het is een vinding van onze wederzijdse vriend Kovacs, Sonja. Ik ben er bij geweest terwijl hij proeven nam met een hele kleine hoeveelheid van dit mengsel, niet het honderdste gedeelte van wat er in dit kistje zit, nauwelijks zoveel als er op de punt van een zakmes kan liggen. Het zag er uit als gemalen koffie. Kovacs kneedde deze kleine korrels met een soort stopverf tot een vast deeg, hetzelfde deeg, dat je in deze kist ziet en bracht het door middel van een slagpijpje op een afstand tot ontploffing. Welnu, met dat snuifje gemalen koffie slaagde hij erin een zwaar blok graniet, dat zeker een ton woog, letterlijk tot gruis te malen.

— En kan dit vreselijk goedje niet anders ontploffen dan door middel van een slagpijpje? vroeg Sonja, die even gehuiverd had.

— Toch wel, antwoordde Iljits met een wrange glimlach. Als jij bijvoorbeeld, dit kistje gewoon uit het raam laat vallen, dan is er een paar seconden later geen spoor meer van ons zevenen terug te vinden, maar waarschijnlijk evenmin van heel Betnal Green.

— En voor wanneer zal het gebeuren?

— Alles is klaar aan onze kant, zo nodig kan het morgen gebeuren.

HOOFDSTUK VII.

LEVENSGEVAAR

Een ogenblik bleef het stil in het vertrek.

Toen begon Iljits, terwijl hij de kring van zwijgende mannen rondkeek:

— Wij hebben een maand lang allemaal hard gewerkt. Onze Sonja heeft van haar positie bij de bank van Rosenthal en Pennock handig gebruik weten te maken om zich op de hoogte te stellen van de reglementen en de voorschriften die daar gelden, en ook van die aan de Engelse Bank en op de Beurs. Zij heeft kennis gemaakt met Stern, de onderdirecteur van de bank en langzamerhand heeft hij haar alles verteld, wat voor ons van nut kan zijn. Wij weten nu wat de minst drukke uren zijn, waarop de aanslag het meeste kans van slagen heeft, wij weten hoe de safe is ingericht, wij kennen de gehele inrichting van de bank. Stern is een gentleman; hij heeft alles aan onze vriendin laten zien. Morgen dus gaan twee van de anderen naar de bank en doen daar alsof zij geld in deposito komen brengen. Zij zullen natuurlijk zelf naar de safe worden gebracht, waarin hun geld en andere eigendommen bewaard worden. Een van hen neemt dit kistje, dat niet al te zwaar is, in een sterk leren koffertje mee, na het uurwerk gesteld te hebben in de auto. Onze twee vrienden hebben

mijn instructies al. Hij, die de tas draagt met de gevaarlijke inhoud zal haar achterlaten, zogenaamd per ongeluk. Het doet er niet toe of men haar al of niet dadelijk ontdekt, want zij zal toch goed op slot zijn. Het beste is natuurlijk, als zij goed verborgen wordt achtergelaten, bijvoorbeeld in het loket van de safe, dat zij zullen huren.

— En wanneer volgt dan de explosie? vroeg Sonja, met een wilde gloed in haar ogen.

— Een half uur nadat zij het gebouw weer zullen hebben verlaten, antwoordde Iljits.

Sonja verbleekte opnieuw en riep uit:

— Niet meer dan een half uur. Als zij dan maar niet te lang blijven!

— Maak je niet ongerust, Sonja, antwoordde Iljits schouderophalend, je minnaar zal wel bijtijds het hazenpad weten te kiezen.

De Russin antwoordde niet, maar keek strak naar het kistje met de vreselijke inhoud.

Haar stem had een schorre klank, toen zij eindelijk antwoordde:

— Ik zal er mij niet tegen verzetten, Iwan Iljits. Je weet dat ik onze zaak met hart en ziel ben toegedaan en dus... Wat was dat?

De bendeleden keken elkaar vragend

aan.

In het aangrenzende vertrek had zij het geluid gehoord van een vallend voorwerp.

In een oogwenk was Iljits opgesprongen en had hij de deur van het portaal open gerukt, met de revolver in de vuist.

Juist op hetzelfde ogenblik verscheen Raffles op de drempel van de deur van het aangrenzende vertrek.

Hij had een van zijn benen gestrekt, stijf geworden door zijn lastige houding en had tegen de tafel gestoten, waarop hij zijn elektrische lamp had neergezet, die met een doffe slag op de houten vloer was gevallen.

Dadelijk had hij begrepen, dat hij zich wel verraden zou hebben en was dus al op een snelle vlucht voorbereid.

Maar de terugtocht was al afgesneden.

— Verraad, mannen! brulde Iljits. Spionnen!

In een oogwenk waren de andere samenweerders op het donkere portaal.

De trap kon Raffles niet meer bereiken, want Iljits had hem vastgegrepen.

Wel rukte hij zich los en tastte zijn hand al naar zijn revolver, maar het was te laat.

Vier krachtige mannen stortten zich op hem en sleurden hem snel het vertrek binnen.

Raffles was een gespierd man en buitengewoon geoefend in alle takken van sport, maar die overmacht van zes gespierde mannen, waarvan er drie al met revolvers gewapend waren, was al te groot.

Sonja had gedurende de korte strijd zwijgend toegezien, met de rug tegen de deur leunend en een glans in haar ogen als van een wild dier.

Zodra Raffles geboeid was met een paar sterke touwen en op een stoel was neergezet, begon Sonja met de handen in haar zij en een uitdrukking van koude wreedheid op haar gezicht.

— Aha, dat is dus de indringer! Maar, ik herken hem. Dat is de man, die ik net bij mijn taxi zag staan en die ik terug zag, toen ik mij op de hoek

van deze straat nog eens omdraaide. Doorzoek zijn zakken eens!

Iljits liep op Raffles toe, opende zijn jas, stak zijn hand in de binnenzak en haalde er wat papieren uit.

Het waren zorgvuldig nagemaakte legitimatiebewijzen van een detektive van Scotland Yard.

Iljits liep ze zwijgend en snel door en gaf ze toen aan de Russin.

Toen deze ze op haar beurt gelezen had, wierp zij Raffles een doorborende blik toe, trad vlak voor hem en vroeg:

— Was je al lang hier naast? Maar wat vraag ik eigenlijk. Je bent mij natuurlijk onmiddellijk gevolgd. Je hebt dus gehoord wat wij hier bespraken?

— Van A tot Z, antwoordde Raffles bedaard.

— Toch waar? zei de Russin, tergend langzaam. Jij weet zeker wel, dat je met die paar woorden je eigen doodvonnis tekent?

— Ik heb er geen ogenblik aan getwijfeld. Bedenk echter wel wat je doet, men weet op Scotland Yard dat ik hier ben.

Iljits, die Raffles met een gemene blik had aangestaard, sprak nu zachter:

— De politiemannen zijn onze doodsvijanden. Waar wij hen in handen krijgen, maken wij hen onverbiddelijk af. Wij weten waaraan wij ons blootstellen, wanneer wij gegrepen worden en daarom kennen wij ook geen pardon in het tegenovergestelde geval.

— Verbeuzel niet zoveel tijd, Iwan! riep Sonja uit. Er is natuurlijk geen sprake van, dat deze man hier levend vandaan mag gaan. Hij zou direkt ons plan verraden, het plan, waaraan wij maanden lang gewerkt hebben en waarvan het resultaat dit vervloekte land dodelijk moet treffen. Dood hem. Weet jij geen goed en afdoend middel, Iwan,

— O ja! antwoordde deze met een duivels lachje. Hij kan als proefkonijn dienen. Ik heb hier een klein instrument in mijn zak, iets dergelijks als in dit kistje hier op de tafel, maar van kleiner formaat. Het bevat hoogstens een theelepeltje van dit donkerbruine goedje; ja weet wel.

Hij had zijn hand in zijn zak gestoken en haalde er voorzichtig een voorwerp uit, dat er uitzag als een van die ronde blikken dozen, waarin schoensmeer verkocht wordt.

Hij deed het voorzichtig open en wendde zich toen weer tot Sonja, terwijl hij verder ging:

— Zoals je ziet bevat het een klein, eenvoudig uurwerk. Ik heb het zo afgesteld, dat het een minuut later kan ontploffen, maar ook pas na twee uur. Wat lijkt je tien minuten?

— Dat is ruimschoots voldoende om ons in veiligheid te stellen, niet?

— Ruimschoots. Ik zal het uurwerk opwinden, wanneer wij klaar zijn de kamer te verlaten. Maar wij zullen niet tegelijkertijd vertrekken. Het is beter dat wij twee aan twee weggaan.

— Bindt hem dan stevig vast, beval de Russin.

Vervolgens wendde zij zich tot Iljits en vroeg:

— Heeft de explosie ernstige gevolgen, behalve natuurlijk voor deze spion?

— De hele bovenverdieping gaat er aan. En ik denk, dat de aangrenzende huizen ook heel wat te lijden zullen hebben! voegde hij er ijskoud aan toe.

— Maar het zal een uitstekende proefneming zijn, zei Sonja onverschillig.

Raffles werd gebonden en kreeg een doek voor zijn mond, zodat men zijn eventuele kreten niet zou kunnen horen, en de touwen, waarmee hij op de zware stoel was vastgebonden, werden nog eens duchtig geïnspecteerd.

Twee leden van de bende hadden het kistje met de vreselijke inhoud al zorgvuldig gesloten en verlieten, na op zachte toon enige woorden met Iljits te hebben gewisseld, de zolderkamer.

Nadat zij een paar minuten weg waren, ging Sonja voor Raffles staan en vouwde de armen over de borst.

Haar ogen, die zij zo kwijnend kon laten glanzen, hadden nu een boosaardige uitdrukking en er gloeide een wilde haat in toen zij tussen de tanden siste:

— Over een kwartier zal je in kleine stukjes uit elkaar spatten, mijnheer de

spion. Je hebt het verdiend. Zo mag het alle politiekeerels vergaan.

Zij spuwde Raffles, die zelfs niet met de ogen geknipperd had, voor de voeten en vertrok met een van de andere bandieten.

Iljits had de bom in de hand genomen en begon voorzichtig het uurwerk op te winden.

Toen verzette hij uiterst nauwkeurig de wijzers en zette de blikken doos, nadat hij er een lang, sterk touw aan bevestigd had, zodanig op het blad van de tafel, dat het er voor bijna de helft overheen stak en het minste rukje aan het touw haar op de grond deed vallen. Hij maakte vervolgens het andere uiteinde van het touwtje zodanig aan de pols van Raffles vast, dat het strak stond en richtte zich nu met een glans van voldoening in zijn zwarte ogen weer op en zei:

— Je zal het doel van deze kleine opzet wel begrijpen, nietwaar? Je bent een man, die in levensgevaar verkeert en je zal dus al het mogelijke doen om je te bevrijden. De minste beweging echter kan je dood zijn, want deze bom zal ook ontploffen, wanneer zij van de tafel op de vloer valt. Van dit ogenblik af is het nog net tien minuten, wij zullen ons dus wat moeten haasten om weg te komen en onze makkers in te halen. Het beste, wij moeten je nu tot onze spijt alleen laten!

Iljits en zijn trawanten maakten een ironische bulging voor de weerloze gevangene en het volgende ogenblik waren zij het vertrek uit.

Raffles hoorde hoe zij de sleutel in het slot omdraaiden en hoe hun voetstappen snel wegstierven.

Toen werd het stil op het eentonig wekkertje op de smalle schoorsteen na.

Het was net half elf, nog zeven minuten, dan zou alles voorbij zijn.

Raffles boog voorzichtig het hoofd en bekeek de touwen, waarmee hij gebonden was; zij waren vingerdik en van prima kwaliteit.

Ja, als de bom er niet was geweest, misschien had hij dan een poging kunnen doen, om zich met stoel en al te laten vallen en zo de aandacht van de

benedenburen te trekken; nu echter zou die beweging zijn onmiddellijke dood betekenen.

Toen probeerde Raffles heel voorzichtig, of hij de stoel misschien kon laten wiebelen.

Waren de poten niet helemaal gelijk, dan zou het misschien mogelijk zijn, de tafel te naderen, de bom te grijpen en het uurwerk stil te zetten.

Maar ook deze hoop moest hij laten varen.

Toen Raffles weer opkeek waren er drie minuten voorbij...

Hij probeerde zijn pols een weinig te bewegen en hij voelde het klamme zweet op zijn gezicht, toen hij bemerkte dat hij hierdoor de bom iets had verschoven, zodat de minste of geringste beweging, ja misschien zelfs de zwaarte van het touw of het dreunen van het huis, als er een zware auto voorbij reed, het vreselijke ding van de tafel moest doen vallen...

Raffles zat doodstil en durfde nauwelijks ademen.

Met starende blik keken zijn ogen nu eens naar de wekker, dan weer naar de bom.

Nog twee minuten...

Maar plotseling ving zijn geoeftend oor, toen hij al dacht verloren te zijn en zich moedig in het onvermijdelijke schikte, een lawaai op, dat beneden in het huis klonk. Hij luisterde ingespannen... ja hij kon zich niet vergissen, daar beneden werd gevochten, het was het lawaai van een woedend gevecht.

Een paar seconden later naderden er zware voetstappen, toen werden haastig de deuren van de kamers op de vlissing opengeworpen.

Een luide, welbekende stem vloekte dat het een aard had...

Het was de stem van Henderson.

Het volgende ogenblik beukte zijn zware vuist op de deur.

Met een gevoel van starre schrik zag Raffles dat de bom wankelde.

En steeds luider en steeds harder daverden de zware vuisten van de reus op de deur.

Nog een minuut...

Henderson had blijkbaar een aan-

loop genomen, want met een luid gekraak vloog het bovenste paneel van de deur aan splinters.

Op hetzelfde ogenblik viel de bom. Raffles sloot de ogen...

Maar hij voelde zich niet opnemen in een wervelstorm en zijn oren werden niet verscheurd door de explosie, die hem moest vermoorden.

Hij opende de ogen weer en een gevoel van vreugde doorstroomde hem; het touwtje was iets te kort geweest... De bom had de vloer niet kunnen bereiken, maar schommelde nu naast de stoel aan het strak gespannen touwtje heen en weer.

Het scheelde maar een paar millimeters, maar die paar strepen betekenden het verschil tussen dood en leven.

Henderson had intussen vliegensvlug het paneel helemaal vernield en stapte door het gemaakte gat het vertrek binnen.

Dadelijk bevrijdde hij Raffles van de doek.

Het eerste wat Raffles hem met hese stem toeriep, was:

— Zet voorzichtig die doos op tafel, die daar aan een touwtje naast mijn stoel hangt en zet het uurwerk een uur terug, in 's hemelsnaam vlug, het is een bom.

Bleek van schrik gehoorzaamde de reus.

Het was net op tijd, nog twintig seconden en de beide mannen zouden in de lucht zijn gevlogen.

Zodra de bom voorlopig onschadelijk was gemaakt, sneed Henderson de touwen door, die Raffles op de stoel gebonden hielden.

De Grote Onbekende stond op, rekte zich uit en greep toen Henderson bij de hand om die te drukken alsof hij ze wilde verbrijzelen.

— Ik dank je, James! zei hij met trillende stem. Je hebt mij het leven gered.

— Laten wij daar niet over praten, mylord. Ik dank de hemel, dat ik u toch maar gevolgd ben, om te zien waar u bleef. Het is hier onveilig. Laten wij maar gauw maken dat wij wegkomen.

— Eerst die bom onschadelijk maken,

riep Raffles uit.

Hij bekeek met kennersoog even het ding, ontdekte spoedig de werking van het mechanisme, verbrak voorzichtig de verbinding tussen uurwerk en springstof en toen was de bom onschadelijk.

Hij liet de blikken doos in zijn zak glijden, benevens het uurwerk, greep Henderson bij de arm en riep uit:

— Nu zo snel mogelijk weg, de politie moet direkt gewaarschuwd worden.

HOOFDSTUK VIII.

DE AANSLAG OP DE BANK

Het geluk was met Raffles, want nauwelijks had hij een voet op straat gezet, of in de verte naderde een met twaalf koppen bemande politie-auto, die op patrouille was.

Raffles wenkte de chauffeur om te stoppen, en in een oogwenk had hij de brigadier, die het bevel voerde over de kleine troep, op de hoogte gebracht.

Direkt holde een half dozijn agenten de binnenplaats op, waar zij inderdaad Iljits en zijn medeplichtigen vonden, omringd door 'n aantal nieuwsgierige burens en in een verre van benijdenswaardige toestand.

De drie schurken waren zo onvoorzichtig geweest Henderson de toegang

te willen versperren, en een van hen had dit met twee gebroken ribben, de tweede met een ontwrichte arm en de derde met een aantal kneuzingen over het hele lichaam moeten bekopen.

Het drietal werd direkt opgenomen en in de politie-auto gedragen.

Daar Raffles zich nu eenmaal als Lord Aberdeen met de zaak bemoeid had, kon hij moeilijk anders doen, dan die naam opgeven, maar hij dankte zijn gesternte, dat hem had ingegeven, de nagemaakte politiekaart bij zich te steken, voor hij het noodlottige vertrek verliet, waar hij bijna de dood had gevonden.

Raffles en Henderson stapten op hun

beurt in en een uur later reed de auto de grote binnenplaats op van het sombere hoofdbureau van politie op het Thames Embankment.

De gevangenen werden direkt naar hun cellen gebracht en nu was het de beurt aan Raffles om een uitvoerig verhaal te doen van wat hem overkomen was.

De dienstdoende inspekteur schreef alles zorgvuldig op en werd wel 'n beetje bleek om de neus, toen Raffles de beide stukken van overtuiging, de doos met titaniet en het horlogeurwerk voor hem op tafel neerlegde.

— Bent u er van overtuigd, mylord, dat dit duivelse goedje niet vanzelf ont-ploffen kan? vroeg hij een beetje ongerust.

— Onmogelijk, inspekteur, antwoordde Raffles. Het explodeert alleen, wanneer u het uit uw handen laat vallen. Misschien kan de politie-scheikundige u wel iets naders vertellen omtrent de samenstelling. Mag ik mij nu terugtrekken?

— Natuurlijk, mylord, natuurlijk, antwoordde de inspekteur haastig, terwijl hij opstond en Raffles de hand toestak. Maar ik laat u niet gaan, voordat ik als eerste u mijn grote bewondering te kennen geef voor wat u gedaan hebt, en u bedank namens heel Londen, dat u deze stad voor een zo vreselijke ramp hebt weten te bewaren.

— Laten wij niet voorbarig zijn, inspekteur, antwoordde Raffles ernstig. Ik zou er geen eed op durven doen, dat alle gevaar geweken is, en daarom raad ik u aan, een oogje in het zeil te houden, vooral in de eerste tijd.

— Ik dank u voor uw goede raad, mylord, en ik verzeker u, dat wij die niet vergeten. Wij zullen vannacht nog onze maatregelen nemen.

Een korte buiging en Raffles had het vertrek verlaten, gevolgd door Henderson.

Daar Henderson zijn eigen wagen in Betnalstreet had laten staan, waren de beide mannen wel genoodzaakt een taxi te nemen, die hen in een half uur naar de Cromwellstreet bracht.

Het was bijna half twee in de nacht,

toen zij daar aankwamen, maar, zoals Raffles wel voorzien had, vond hij Brand nog op en dodelijk ongerust, bleek en met wallen onder de ogen.

Hij vond de jongeman in de bibliotheek met een boek voor zich, waarin hij echter blijkbaar geen ogenblik had zitten lezen.

Brand liep snel op Raffles toe, greep zijn hand, en zei:

— God zij dank, dat je er bent. Ik heb mij toch zo ongerust over je gemaakt en over Henderson. Wat is er gebeurd?

— Ga daar zitten, dan zal ik alles vertellen, maar wees sterk, Charles, want ik zal je verdriet moeten aandoen, zei Raffles ernstig.

En nu vertelde hij Brand in bijzonderheden alles, wat hem overkomen was van het ogenblik af, dat hij zijn huls had verlaten.

Brand had geluisterd, zonder hem een ogenblik in de rede te vallen, met zijn hoofd tussen de handen.

Toen Raffles zweeg, keek Brand langzaam op, stond op, kwam naar Raffles toe en zei met totaal veranderde stem:

— De les is duur geweest, Edward, heel duur. Maar ik geloof, dat ik genezen ben. Je moet er in het begin maar niet meer met mij over praten, het zal wel overgaan, voegde hij er met een mat glimlachje aan toe.

De volgende ochtend omstreeks half elf ging Raffles, nu weer als Lord Aberdeen gekleed, naar de Engelse Bank, in de auto, die door Henderson bestuurd werd.

De luxe wagen stopte voor het grote gebouw en Raffles werd direkt toegelaten bij Eric Stern, die al op de hoogte was van het gebeurde en hem met een bleek gezicht ontving.

Hij verzocht Raffles plaats te nemen in een fauteuil, dicht bij een van de grote ramen, die op Cornhill uitzien, en begon, terwijl hij met zenuwachtige stappen door zijn keurig ingerichte werkkamer heen en weer liep:

— Wie had dat kunnen denken, my-

lord? Ik kan mijzelf onmogelijk vrij pleiten van schuld, en toch, als u haar gekend hadt, zo zacht, zo aanhankelijk, zo verliefd...

— Ik geloof dat zij een prima toneel-speelster was, mijnheer Stern, zei Raffles kalm. Ik denk er ook niet aan, er u een verwijt van te maken. Ik hoop maar, dat men nu alle voorzorgsmaatregelen genomen heeft om de bank te beschermen?

— Wees gerust, mylord. Er komt niemand meer in, die wij niet goed kennen, of die zich niet eerst kan legitimeren. Tot de safe zal niemand worden toegelaten.

— Dat is goed, maar ik geloof toch dat het beter zou zijn, wanneer wij alle leden van die bende in handen hadden, zei Raffles nadenkend.

Zijn blikken dwaalden een ogenblik naar buiten, en bleven rusten op het drukke gewoel in Cornhill.

Toen werd zijn aandacht getrokken door een zware vrachtwagen beladen met zware granietblokken, blijkbaar bestemd voor huizenbouw.

Op dat ogenblik stopte de wagen ongeveer ter hoogte van de ingang van de Engelse Bank.

De chauffeur stapte uit en een jongeman met een zacht gezicht, die er naast had gezeten, klom ook vlug uit de cabine en leunde tegen de vrachtwagen.

Hij haalde een sigaret uit zijn zak en stak die aan.

Plotseling sprong Raffles met een ruk op en slaakte een kreet van woede en schrik.

— Wat is er, mylord? vroeg Stern verschrikt, die zich had omgewend om een kistje sigaren van zijn bureau te nemen.

— Wat er is? Kijk eens naar buiten. Herkent u die jongen niet, die daar juist zijn sigaret aansteekt? Het is Sonja Paviac in mannenkleren en met kort geknipt haar, riep Raffles uit.

Stern uitte 'n luide kreet van schrik.

— U hebt gelijk. Wat betekent dat? Raffles scheen de vraag niet te hebben gehoord.

Hij was iets van het raam teruggelopen, maar keek onafgebroken naar

buiten tot hij plotseling riep:

— Kijk eens, wat zij doet! Met haar brandende sigaret heeft zij iets aangestoken, een draad katoen, een lont, die uit de wagen hangt. Snel er heen!

Zo vlug hun voeten hen dragen konden, vlogen de beide mannen het vertrek uit, de trappen af, de peristyle uit en op de wagen toe, die nog altijd voor het trottoir stil stond.

Een paar meter verder wachtte Henderson achter het stuur van zijn eigen auto.

Van Sonja Paviac en haar gezelschap was geen spoor meer te zien.

Doodsbleek liep Raffles haastig naar de plek toe, waar hij de vrouw tersluiks de lont had zien aansteken.

Hij zag niets anders dan een ijl rookwolkje, dat echter een penetrante reuk verspreidde.

Waarschijnlijk was de lont al zover opgebrand, dat zij nu voortsmeulde in een reet tussen de zware granietblokken, die door geen vier mannen te vertillen waren.

En het was zeker, dat daarbinnen, omgeven door die zware blokken, de kist met de explosieve inhoud lag, die Raffles de avond tevoren gezien had.

Als er niet onmiddellijk werd ingegrepen zou er een ontzettende explosie volgen, een ontploffing met de gevolgen als van een aardbeving.

— James riep Raffles hees van opwindung.

Onmiddellijk stond de reus aan zijn zijde.

— Zie je die blokken graniet? vroeg Raffles. Die moeten tot iedere prijs, versta je me? tot iedere prijs van de kar verschoven worden. Daar tussen zit een bom, die met een lont tot ontploffing wordt gebracht en die lont smeult nu tussen de steenblokken.

Henderson had Raffles niet eens laten uitspreken, maar was op de wagen gesprongen.

Met reuzenkracht duwde hij tegen een van de bovenste blokken, terwijl zijn spieren zich spanden als kabeltouw.

Langzaam schoof het blok weg, kantelde en viel op het trottoir met een

doffe slag.

Nog een blok volgde, toen nog een... nog een... en nu bukte Henderson zich, trillend van inspanning, nam de lont op, die nog maar een decimeter lang was en door een gat in het deksel van een houten kistje verdween, en kneep het smeulende uiteinde tussen vinger en duim uit.

De aanslag op de Bank van Engeland was vrijdeld.

★

Nog diezelfde dag werden Sonja Paviac en haar medeplichtigen gearresteerd, toen zij zich wilden inschepen aan boord van een grote motorboot, en nog geen week later werden zij allen tot twintig jaren tuchthuisstraf veroordeeld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Gezelschapsdame

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.). twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kosten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :